

BENET I JORNET: BONHOMIA I RESILIÈNCIA TEATRALS

Josep Maria Benet i Jornet, ens ha deixat. Va esdevenir una figura referent de la dramaturgia catalana, a partir de la seva eclosió guanyant el Premi Josep Maria de Sagarra, el 1963, amb l'obra *Una vella, coneguda olor*. A partir d'aquí, amb convicció i tenacitat, es va convertir en un dels autors catalans de referència, pres com a mestre de molts autors de la generació posterior —com ara Sergi Belbel— i pioner dels serials televisius en català. Les cròniques d'aquests dies estan fent un repàs exhaustiu de tota la seva dilatada trajectòria. Per aquest motiu no m'estendré en aquest punt. Amb el meu testimoni, senzillament, vull posar èmfasi en un aspecte més humà i de caràcter personal, a partir dels meus records i vivències. No puc dir que fos amic personal de Josep Maria Benet i Jornet, ni de bon tros.

Però sí que hi vaig tenir una bona relació. El vaig conèixer, de manera atzarosa, l'any 1990, quan ell feia de guionista en el concurs televisiu *El tiempo es oro*, presentat per Constantino Romero i dirigit per Sergi Schaaff. Un treball interessant, però més aviat de caràcter pràctic. En aquell moment, ja era un autor important, però, potser, encara no

li havia arribat el gran reconeixement públic i popular posterior, que s'ha mantingut fins avui. Era una feina, en paral·lel, a la seva tasca dramàtica, la seva veritable vocació i passió: «Irrenunciable, malgrat sigui difícil viure'n». En el món del Teatre, de la mateixa manera que succeeix en altres àmbits culturals i artístics, no és gens fàcil arribar a guanyar-s'hi la vida, dedicant-s'hi en exclusiva i, malauradament, hi sovintegen les desercions. I no cal oblidar que, a més, veníem d'unes dècades en què els autors de teatre catalans havien patit un oblit considerable. Benet i Jornet va aguantar i no va defallir. Un bon exemple de compromís amb el teatre.

Poc després, vam tornar a coincidir, ja en l'àmbit estrictament teatral, quan jo estava realitzant un treball de seguiment, documentació i investigació teatral al Centre Dramàtic de la Generalitat, al voltant de la posada en escena de *La senyora Florentina i el seu amor Homer* de Mercè Rodoreda, dirigida per Mario Gas. Amb generositat i caràcter afable ens va donar la seva opinió i els seus consells. I, posteriorment, al llarg dels anys, vam anar coincidint, esporàdicament, en diversos actes o estrenes teatrals, com ara la de *Peus descalços sota la lluna d'agost*

de Joan Cavallé, el 2011 a Tarragona, al Teatre Metropol. I sempre, amb actitud positiva i l'habitual amabilitat. No és casual que pel sector teatral i per la majoria dels seus amics fos el Papitu Benet i Jornet. Se'n va una de les figures rellevants del teatre català. L'autor d'obres com ara *Revolta de bruixes*, *Berenàveu a les fosques*, *Desig*, *L'habitació del nen*, *E.R.*, o la darrera, *Dues dones que ballen*, per citar-ne només algunes, i de sèries de TV tan populars com ara *Poblenou*, *Nissaga de poder* o *Ventdelplà*. Però, més enllà de la seva obra com a dramaturg i d'altres aspectes, ens llega, també, un bon testimoni de bonhomia i resiliència teatrals. Moltes gràcies i bon viatge.

JORDI GIRAMÉ BUSQUETS

Article publicat originalment al *Diari Més* el 9 d'abril del 2020.